

ЕМИЛИЯН СТАНЕВ
УШИ-МУШИ

chitanka.info

— Няма що, трябва да изляза! — реши полската мишка Уши-Муши. — Ако остана тук, ще ям от запасите си, а те не са много — едва ще ми стигнат през зимата.

Уши-Муши беше голяма скъперница и ревниво пазеше всички житни и грахови зърна, които събира цяло лято. Тя ги трупаше в дъното на своята дупка. Всяка нощ прибавяше към тях някое ново зърно или цял житен клас. Купчинката растеше и това я радваше. Радваше я и новото ѝ топло легло, свито от сухи треви. Уши-Муши беше го постлала с вълна, която намери по една телена ограда. През тая ограда бе минавало стадо овце.

Когато Уши-Муши излезе, навън грееше младият септемврийски месец. Дъбът, чийто връх бе изсъхнал от старост, хвърляше голяма черна сянка. Далеч в полето гореше овчарски огън, а от близкото село лаеха кучета.

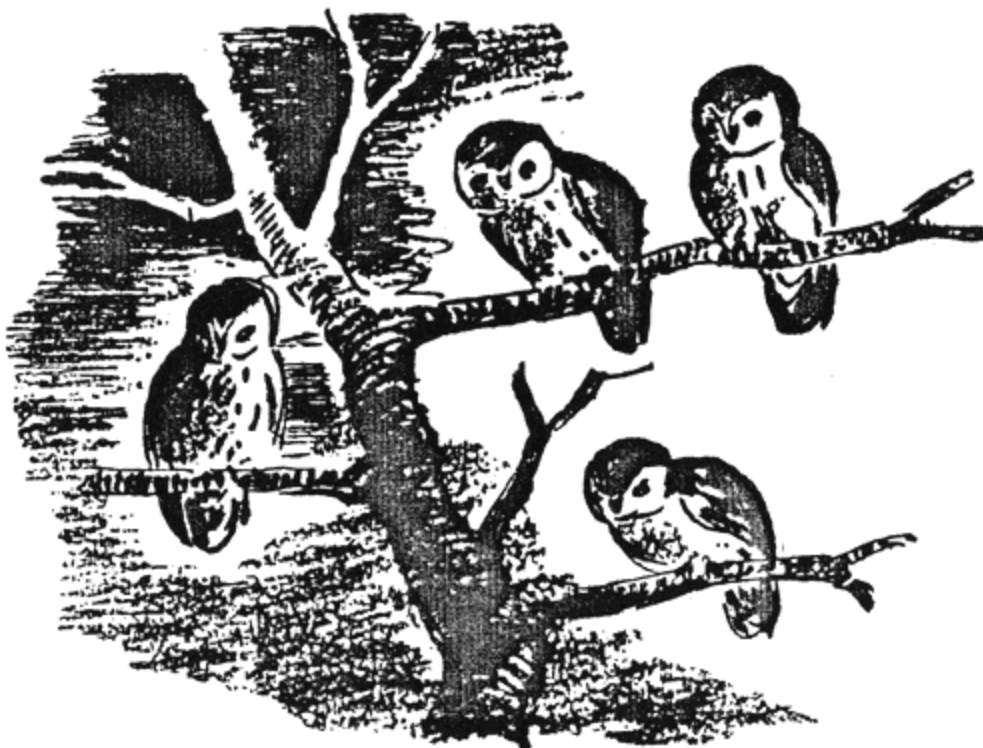
Уши-Муши се завтече към граховите лехи. На едно място видя грахово зърно. Тя поиска да го вземе и отнесе в склада си, но изведнъж се спря като закована и настръхна от ужас.

На дъба, недалеч от граховите лехи, бяха накацали цяло семейство кукумявки. Птиците приличаха на фенери, окачени по клоните. Очите им горяха зелено и страшно.

Сърцето на Уши-Муши щеше да се пукне от страх. Силите я напуснаха, краката ѝ се подкосиха.

— Отидох, ако ме видят! — изпъшка тя и се сгуши в граховата леха, тъй че заприлича на кълбенце.

От страх затвори очи. Не смееше да диша. Струваше й се, щом погледне към дъба, кукумявките ще я забележат.

Дълго време стоя така. Месецът се издигна високо, сянката на дъба се скъси. Огряна от лунните лъчи, меката козина на Уши-Муши лъщеше като кадифе. По едно време Уши-Муши се успокои. Мина й през ум, че сънува. Отгде-накъде са се събрали на нейния дъб толкова много кукумявки. Сигурно е сън.

— Ще погледна — реши тя и отвори очи.

Кукумявките стояха по клоните на дървото и примигваха, сякаш си правеха тайни знаци. Някои изтриваха клюновете си, други чистеха перата си.

На Уши-Муши се зави свят, но тя не затвори очи, а продължи да гледа към дървото.

— Кукумяу-ку-мяу! — изкиска се една от страшните птици.

Друга й отвърна като коте:

— Мяу-мяу!

А трета долетя отнякъде с плячка. Тя кацна на дъба, наведе се и клъвна това, що държеше в ноктите си. Уши-Муши видя тънката като връвчица опашка на едно мишле да виси между краката ѝ.

Тя реши да бяга. На къде? Да се завтече към своята дупка не се решаваше. Разстоянието беше голямо. Щяха да я хванат. Да бяга навътре из граховите лехи беше още по-опасно. Кукумявките ще я забележат. А да стои тук — лошо. Всяка минута можеха да я отнесат на дървото.

Уши-Муши се огледа. Наблизо се чернееше голяма буца пръст. Под нея тъмнееше вдлъбнатина, а край буцата лежеше сянка. Там можеше да се скрие от погледа на птиците.

Уши-Муши се завтече с всички сили. Мушна се под буцата и на часа прибра опашката си. Но кукумявките я видяха и се разлетяха наоколо.

Три от тях кацнаха върху сухите вършини, останали по лехите от лятос, и оттам я дебнеха. Други се върнаха на дъба. А една кацна на самата буца и погледна под нея. Уши-Муши видя съвсем отблизо зелените ѝ очи. Стори ѝ се, че умира от страх. Още малко, и тия светещи като фенери очи щяха да я погълнат...

— Цвър-цвър! — изпищя Уши-Муши и започна да се заравя в пръстта. Копаеше с всички сили и очакваше кукумявката да я хване. Но птицата не можеше да я достигне.

Така стоя цяла нощ, едва на сутринта излезе.

Кукумявките бяха отлетели. Само една още стоеше на дъба. Очите ѝ бяха угаснали. Тя спеше. Дори не приличаше на живо същество, а на кора, откъртена от клона.

Уши-Муши изтича храбро по граховата леха. Знаеше, че сега кукумявката е безопасна. Светлината я ослепяваше.

— Ах, трябва да хапна нещичко! Как съм гладна! — изцърка Уши-Муши и се нахвърли лакомо на граховото зърно. Тя го изгриза наполовина, после ѝ досвидя за него. Реши да гладува тоя ден. Взе зърното и го отнесе в склада.

Сложи го при другите и дълго време разглежда запасите си. След това преброи зърната и доволна, легна да спи.

Щеше да излезе за храна вечерта. Пък дотогава ще погладува.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.